



UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Syntagmata Theologica Sive Principalis Theologiæ Tractatus

Lourenço, Agostinho

Leodii, 1694

Sectio II. Qualis sit Reprobationis definitio: & in quo formaliter consistat ?

[urn:nbn:de:hbz:466:1-80131](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-80131)

Rom. 9. Optabam ego ipse anathema esse à Christo pro fratribus meis. Respondeo concedendo illationem, quia id esset petere amissionem gratiæ, quod nulli licet. Neque Moyses id postulavit, sed locutus est, aut per exaggerationem, aut de libro, in quo Viri illustres scribebantur. Et D. Paulus, si postulavit anathema esse, id est, ad inferos detrudi, id intelligebat conservando, non autem amittendo amicitiam, & gratiam Dei. Hæc interim, infra enim latius de hac re.

72. Difficultas 3. Utrum reprobatio fuerit in Deo absolute, & simpliciter necessaria: aut saltem aliquo modo conveniens? Dico 1. Reprobatio non fuit in Deo absolute, & simpliciter necessaria. Ita P. Ruiz d. 2. sect. 2. n. 3. & alii. Probatur primò, quia reprobatio, ut infra dicemus, est actus Dei liber; sed quod est liberum potest non esse; quod autem potest non esse, non est absolute, & simpliciter necessarium; ergo &c. Secundò, quia Deus potuit nullam creaturam creare: omnes homines, & Angelos in gratia perpetuò conservare: homines in statu naturæ lapsæ ad gloriam perducere, eos majoribus, & magis copiosis illustrationibus, & auxiliis invitans, protegens, & ad gloriam perducens; sed in his eventibus nullus esset reprobationi locus; ergo &c. Confirmatur ex D. August. lib. de prædest. Sanctor. cap. 8. ibi: Cur non omnes docet, ut veniant ad Christum, nisi quia omnes, quos docet, misericordia docet: quos autem non docet, iudicio non docet; quoniam cuius vult, miseretur, & quem vult obdurat: ex quo patet reprobationem non necessariò, sed liberè Deo evenire; ergo &c.

73. Dico 2. Reprobatio fuit in Deo quodammodo necessaria quoad aliquos. Ita P. Ruiz cit. n. 6. Probatur primò, quia Voluntas Divina infallibiliter eligit optimum modum providendi; sed hic requirit aliquorum reprobationem: Primò, ut appareat Universi varietas: Secundò, ut magis exerceatur hominum libertas, & providentiæ suavitatis juxta rerum naturas: Tertiò, ut experientia doceat evidentiùs, quàm debiles sint naturæ vires, & quanta gratiæ necessitas: Quartò, ut magis eluceret beneficium prædestinationis cum miserià reprobationis collatum: Quintò ob multa bona, quæ Deus colligit ex permissione peccatorum, & perditione reproborum; ergo &c.

74. Probatur secundò, quia Deus est supremus Iudex; sed supremum Iudicem decet, non omnia peccata remittere, sed aliqua extremo, ac æterno supplicio punire; ergo &c. Confirmatur primò, quia sic prædestinati terrore Iustitiæ, aut à peccatis se continent, aut ab illis respiciunt. Secundò, quia sic in hac punitione ostenditur divina Iustitia, Sapientia, & potentia juxta illud Rom. 9. ibi: Quod si Deus volens ostendere iram, & notam facere potentiam suam; ergo &c.

75. Difficultas 4. Utrum reprobatio fuerit in Deo propriè, & non solum metaphoricè? Affirmativè. Ita P. Soar. lib. 5. de prædest. cap. 1. n. 4. P. Ruiz d. 2. sect. 3. n. 3. P. Tanner. d. 3. q. 7. dub. 1. num. 2. & alii. Probatur primò, quia reprobatio, ut infra dicemus, est actus Intellectus, & Voluntatis Divinæ, Deo intrinsecus, in eo immanens ab æterno, & ab eo indistinctus, cum sit ipse Deus; ergo est in Deo verè, & propriè, & non metaphoricè. Secundò, quia reprobatio, ut infra dicemus, suos habet effectus, qui propriissimè sunt à Deo, & illius providentiæ; sed non possunt sic esse à Deo, quin supponant aliquam cognitionem, & voluntatem propriam in Deo, à qua procedant: cum hoc sit de necessitate omnium effectuum Dei; alioqui

Deus non liberè, sed necessariò, & modo cæco operaretur; ergo &c. Confirmatur, quia reprobationem esse propriè in Deo nullam involvit imperfectionem, imò ad illius perfectionem pertinet; ergo &c.

Dices cum Aureolo in 1. dist. 41. art. 3. proposit. 4. Reprobatio importat odium, detestationem, abominationem, & actus similes; sed hi actus non sunt in Deo propriè, sed tantum metaphoricè; ergo &c. Respondeo negando minorem; sunt enim actus propriissimi Intellectus, & Voluntatis; siquidem applicant in tempore Omnipotentiam ad producendos proprios, & rigorosos effectus in reprobo; talis autem applicatio stare nequit sine cognitione, & volitione propria in Deo; alioqui imperfecta esset operatio Dei, ut diximus.

SECTIO II.

Qualis sit reprobationis definitio; & in quo formaliter consistat?



DIFFICULTAS 1. Utrum reprobatio sit actus Dei intrinsecus, immanens, liber, & æternus? Affirmativè. Ita P. Soar. cit. n. 5. P. Ruiz cit. à n. 7. P. Tanner. cit. num. 2. & alii. Probatur

prima pars, quia talis actus est ab æterno; sed ab æterno nihil est in Deo, quod non sit ei intrinsecus; ergo &c. Probatur secunda pars, quia reprobatio, ut infra dicemus, est actus Intellectus, & Voluntatis divinæ; sed huiusmodi actus sunt immanentes in Deo; ergo &c. Probatur tertia pars, quia reprobatio, ut diximus, absolute loquendo poterat non esse in Deo; siquidem Deus poterat res ita disponere, ut nullus damnetur; ergo liberè fuit in Deo. Probatur quarta pars, quia quidquid Deus exequitur in tempore, voluit ab æterno; alioqui mutaretur Deus; sed Deus in tempore aliquos reprobat; ergo ab æterno fuit in Deo reprobatio. Vide supra d. 2. à n. 39.

Reprobatio optimè definitur: *Exclusio alicujus à regno, & ejus deputatio ad ignem æternum*: hoc autem accommodari potest tam actui Intellectus, quàm Voluntatis; siquidem, cum reprobatio probationi opponatur, & nos per iudicium aliquid primò approbemus, cum de illius bonitate judicamus, etiam primò aliquid per iudicium reprobamus, cum de illo aliter, quàm de bono judicamus. Deindè etiam per voluntatem dicimus approbare aliquid, cum illud ut bonum eligimus; & contra dicimus reprobare, cum oppositum illi electioni nolumus; sicque hoc modo reprobatio mali opponitur electioni boni, juxta illud, Isai. 7. ibi: Ut sciat reprobare malum, & eligere bonum. Undè sit:

Difficultas 2. Utrum reprobatio consistat formaliter in utroque actu, & intellectu, & voluntatis? Affirmativè. Ita P. Soar. lib. 5. de prædest. cap. 4. num. 11. P. Molin. 1. p. q. 23. art. 3. P. Valent. ibid. punct. 1. P. Arrub. d. 88. cap. 5. n. 17. P. Herice tract. 3. d. 32. cap. 2. n. 8. P. Alarcon. tract. 4. d. 5. cap. 1. num. 4. P. Rhodex d. 5. q. 3. sect. 1. & alii. Probatur primò ex supra dictis de prædestinatione d. 2. à n. 62. est enim eadem ratio de prædestinatione, ac de reprobatione.

Probatur secundò, qui res per id formaliter constituitur, & in eo formaliter consistit, sine quo

quo non potest formaliter intelligi; sed reprobatio non intelligitur sine actu Intellectus, & Voluntatis divinae; ergo in utroque formaliter consistit. Probatur minor, quia saltem ordinario, & modo perfecto operandi, non datur in Deo voluntas deputans hominem propter sua demerita ad ignem aeternum, quin supponatur Judicium dictans hic, & nunc, talem hominem esse dignum, ut a regno excludatur, & puniatur poena aeterna; & posito tali Judicio, quin ulterius detur illa voluntas decernens, & deputans, adhuc talis poena non est futura, neque homo dicitur damnatus; siquidem adhuc Deus de potentia absoluta poterit ipsum hominem non damnare; ergo ut dicatur damnatus, & reprobatus requiritur uterque actus; consequenterque reprobatio in utroque illo actu formaliter consistit. Confirmatur, quia in hac sententia melius conciliantur loca tum Scripturae, tum Sanctorum Patrum, quatenus alia loquuntur de actibus Intellectus, alia verò de actibus voluntatis; possunt enim singula intelligi de reprobatione inadeguata.

11. Oppositum tenent Durand. in 1. dist. 40. q. 2. D. Thom. 1. p. q. 23. art. 2. & 3. P. Tanner. d. 3. q. 7. dub. 1. n. 3. P. Praeposit. q. 23. art. 8. dub. 1. de Reprobatione. n. 98. & alii: pro quibus: Obijcies 1. Ideò praedestinationis consistit etiam in actu voluntatis, quia intendit finem, & praeparat media; sed non ita intendit, neque praeparat reprobatio; solum enim praescit, ideoque reprobi dicuntur praesciti; ergo in sola praescientia, sive actu Intellectus consistit. Respondeo argumentum solum probare, non dari reprobationem positivam, (de qua hic loquimur) in intentione ante praevia demerita, sicut ante praevia merita datur praedestinationis; non tamen probare, quod praevia ipsis demeritis, praeter illud judicium practicum, non sit etiam necessaria voluntas excludens a regno, & ad poenam deputans, ut probavimus, & sicut in praedestinatione est necessaria voluntas acceptans ad ipsum regnum, & exequens, nam sicut hic solum judicium non acceptaret, ita etiam illic solum judicium non excluderet.

12. Obijcies 2. Reprobatio secundum se solum dicit negationem voluntatis dandi gloriam, & non voluntatem ipsam positivè excludentem a regno, ut constat, tum ab Scriptura Matth. 18. ibi: *Non est voluntas ante Patrem vestrum, ut pereat unus de pusillis istis*: tum ratione, siquidem ex eo, quod Deus non velit alicui gloriam, virtute cum ab illa excludit sine alia voluntate positiva excludente; consequenterque sine tali voluntate datur reprobatio, cum excludere a regno sit reprobare; ergo reprobatio non consistit formaliter in actu voluntatis, sed in solo actu Intellectus.

13. Respondeo negando antecedens, ad cujus primam probationem dicimus, Scripturam saepe uti termino negativo pro contrario positivo, quod hic etiam facere colligitur, quia saepe alibi explicat reprobationem per actum positivum. Vel dic, ibi significare, Deum non habuisse illam voluntatem positivam excludentem a regno ante praevia demerita. Ad secundam probationem dicimus, solum probare de reprobatione negativa, sive non electione, de qua an fiat per puram actus suspensionem infra dicemus.

14. Difficultas 3. Qualemnam sint huiusmodi actus, & qualemnam Scientiam supponant? Dico 1. Huiusmodi actus ex parte intellectus est judicium practicum dictans convenire hic, & nunc deputare impium ad poenam aeternam: & ex parte vo-

luntatis est actus positivè excludens ipsum reprobum a gloria, & eum deputans ad poenam. Patet ex dictis de praedestinatione supra d. 2. à num. 75. praedestinationis enim ex parte intellectus consistit formaliter in judicio practico dictante convenire hic, & nunc eligere talem hominem ad gloriam; & ex parte voluntatis in actu illum ad gloriam eligente. Idem, quod dicimus de reprobatione positivà, dicendum est de negativa; quae ex parte intellectus erit judicium practicum immediate inserviens decreto negativo electionis efficacis ad gratiam, & ad gloriam; & ex parte voluntatis erit ipsum decretum negativum talis electionis.

25. Dico 2. Huiusmodi actus supponunt Scientiam Simplicis Intelligentiae, imò & Scientiam Conditionatam de demeritis, & de poena subeunda: itemque voluntatem permissivam peccati, & Scientiam visionis de demeritis. Patent haec omnia ex supra dictis de praedestinatione, quae hic repetere opus non est. Vide d. 2. à n. 129.

26. Difficultas 4. Utrum reprobatio sit pars providentiae: & an detur reprobatio per modum intentionis distincta à reprobatione per modum executionis? Dico 1. Reprobatio est pars providentiae. Ita P. Soar. lib. 5. de praedest. cap. 2. n. 5. cum D. Thom. 1. p. q. 23. art. 3. P. Tanner. d. 3. q. 7. dub. 1. n. 5. & alii. Probatur, quia ad bonum, & justum provisorum spectat, non solum remunerare bonos, sed etiam punire malos; quorum primum est effectus praedestinationis; secundum autem reprobationis; ergo &c.

27. Dico 2. Reprobatio est pars providentiae supernaturalis. Probatur primò, quia effectus reprobationis non pauci sunt entitativè supernaturales, licet reprobis eos convertat in occasiones gravius peccandi, & longius recedendi à fine supernaturali; sed providentia causans effectus entitativè supernaturales, non potest non esse supernaturalis: ergo talis est reprobatio, prout est pars providentiae.

28. Probatur secundò, quia reprobatio non sinit, tanquam in ultimo fine in punitione damnatorum, sed potius per praedestinationem ordinatur ad majorem gloriam praedestinatorum, & maxime Christi Domini, ut patet ex illis Rom. 9. 11. *Diligentibus Deum omnia cooperantur in bonum istis, qui secundum propositum vocati sunt Sancti*. Et ex D. Aug. lib. 11. de Gener. ad litter. cap. 7. *Num quia praesciti sunt, ideo creati minime debuerunt? Habent enim & ipsi locum suum, quem in rebus impleant pro utilitatibus Sanctorum*; haec autem stare non possunt, quin ipsa reprobatio spectet ad providentiam supernaturalem; ergo &c.

29. Dico 3. Non datur reprobatio per modum intentionis distincta à reprobatione per modum executionis. Probatur primò ex supra dictis de praedestinatione d. 2. à n. 166. Probatur secundò à simili, quia idem actus, per quem Deus post praevia demerita intendit ab aeterno excludere reprobum a regno, & deputare ad poenam aeternam, potuit postea in tempore exequi applicando ad id Omnipotentiam propter rationes supra factas; ergo &c. Utrum autem de possibili potuerint dari duo decreta distincta? Nulla est in hoc repugnantia, sicut diximus de praedestinatione d. 2.

30. Difficultas 5. Qualemnam sit objectum reprobationis? Dico 1. Objectum formale reprobationis est ipse Deus in quantum est verus, & ratio formalis sub qua est summa veritas. Probatur, quia reprobatio, ut diximus, saltem inadeguatè est actus Intellectus divini; sed Intellectus, &

Judicium

Judicium divinum non potest habere aliud obiectum formale præter ipsum Deum; ergo &c.

31. Dico 2. Obiectum materiale reprobationis sunt homines, & Angeli damnandi, & omnes illorum qualitates, & circumstantiæ, sive naturales, sive supernaturales, quæ conducunt ad permittenda eorum peccata, eorum obdurationem finalem, & punitionem: imò & ipsa peccata, non ut caufanda, sed ordinanda. Probatur, quia circa hæc omnia versatur reprobatio; ergo &c.

SECTIO III.

Qualis-nam sit Reprobationis divisio?

32. **D**IFFICULTAS I. Utrum Reprobatio optime dividatur in negativam, & positivam? Affirmativè. Ita *Magist. in 1. dist. 41. D. Thom. 1. p. q. 23. a. 3. & ad 1. & 2. Richard. in 1. dist. 40. & 41. Scot. in 1. dist. 41. q. unica, S. Contra istud. & dist. 47. q. unica. Bassol. dist. 41. q. unica a. 4. Tartaret dist. 41. quest. unica. Lycher. Major dist. 41. q. 4. Cordub. lib. quest. 56. opinion. 5. P. Bellarm. lib. 2. de grat. cap. 16. P. Soar. lib. 5. de prædest. cap. 4. n. 4. & cap. 5. n. 5. P. Vafq. 1. p. d. 95. cap. 2. n. 7. quos citat, & sequitur P. Tanner. d. 3. q. 7. dub. 1. a. num. 6. Est Theologorum communis; communiter enim admittunt in Deo reprobationem negativam, quæ est negatio electionis ad gloriam; positivam autem, quæ est damnatio ad poenam æternam, nullus dubitat dari in Deo, cum sit de fide, ut supra probavimus à n. 4. de negativa verò sic:*

33. Probatur, quia Deus in eo signo, quo prædestinatos elegit ad gloriam, neque habuit voluntatem efficacem eligendi alios, neque positivam excludendi illos à regno; ergo habuit negationem horum actuum; sed hæc est reprobatio negativa; ergo illam tunc habuit Deus. Confirmatur primò in Angelis, quia in eo priori, in quo Deus elegit Angelos salvandos, non habuit voluntatem positivam excludendi alios; siquidem adhuc non erant mali per peccatum; ergo habuit illam negationem, sive reprobationem negativam. Confirmatur secundò ex prædestinatione, quia, ut supra diximus, prædestinatio est simul electio, & electio præ aliis; sed talis electio aliquorum præ aliis involvit negationem electionis illorum, in qua consistit eorum reprobatio negativa; ergo &c.

34. Dices 1. Voluntas Divina non potuit manere suspensa sine aliquo actu circa aliquod obiectum; siquidem hoc dicit imperfectionem, & indeliberationem, ut alibi demonstravimus; sed ita maneret, si haberet illam reprobationem negativam circa reprobos, & illos statim non excluderet per actum aliquem positivum; ergo &c. Respondeo majorem esse veram de duratione reali; nam Deus ab æterno omnia voluit, aut noluit actu positivo: aliter tamen dicendum si loquamur de aliquo signo rationis; nam in hoc potuit Misericordia antecedenter sine ulla imperfectione operari circa eligendos, adhuc nihil operante Justitia circa reprobos, quia adhuc non videbantur eorum demerita in esse absoluto. Ita P. Soar. cit. cap. 4. n. 4.

35. Dices 2. Reprobatio, cum opponatur infallibili prædestinationi, ut infra dicemus, debet esse infallibilis; sed talis esse non potest negatio illa electionis; siquidem ut talis esset, deberet Deum obligare ad negandum auxilium congruum finale,

permittendumque finale peccatum, cum tamen ita non obliget; siquidem adhuc, illa posita, potuit Deus in secundo signo, quos vellet, efficaciter eligere; ergo &c. Respondeo ad majorem, debere quidem reprobationem esse infallibilem de lege ordinaria, & ita fuisse, ut ex infra dicendis constabit: quo tamen non obstante, potuit Deus de potentia absoluta in secundo signo eligere quos vellet ex reprobatis, quod tamen esset per speciale privilegium, saltem tacite, ac virtute in primo signo involutum conditionate.

Difficultas 2. Utrum negatio illa, quam dicimus reprobationem negativam, fuerit in Deo pura suspensio actus? Negativè. Ita P. Soar. cit. cap. 4. n. 5. P. Vafq. 1. p. d. 95. cap. 2. n. 9. P. Tanner. d. 3. q. 7. dub. 1. n. 18. & alii. Probatur primò, quia si esset pura suspensio actus, solum esset indirecte, virtute, & interpretativè voluntaria; siquidem cum Deus haberet advertentiam, posset positivè velle ipsam negationem per voluntatem formalem, ac directam, quam tamen non ita vellet; sed voluntarium indirectum, & interpretativum, quando formale, & directum haberi potest, arguit imperfectionem in Deo non admittendam; ergo &c.

Probatur secundò, quia, ut aliqui dicunt, reprobatio divina includit voluntatem permissivam peccati, quæ positiva est; sed hoc non potest intelligi, nisi de reprobatione negativa; siquidem reprobatio positiva supponit peccatum, & ante illud supponit etiam ipsam permissionem peccati; ergo jam reprobatio negativa includit actum positivum; consequenterque non est pura suspensio actus. Unde:

Advertes, Deum tunc ita se habere, ac si diceret: *Hos nolo modo eligere, neque reprobare positivè, sed volo suspendere actum circa illos: quæ volitione posita, adhuc, si vellet, posset postea in secundo signo eos eligere: tum quia illa volitio solum eum obligabat ad non eligendum pro eo primo signo, & non pro secundo: tum etiam, quia talis volitio secum ferebat tacitam illam conditionem: nisi in secundo signo velim eos eligere.*

Oppositum tenent aliqui dicentes, Deum in primo, & secundo signo, in quo voluit prædestinatis gloriam ut finem, & gratiam ut medium, habuisse se merè negativè circa reprobos, id est per puram actus suspensionem, citantque pro hac parte Scot. in 1. dist. 41. circa finem, licet P. Soar. & P. Tanner. cit. illum dicant contrarium asserere in 1. dist. 47. pro illis tamen. Argues 1. Si negatio illa secum ferret actum positivum, non bene diceretur reprobatio negativa: tum quia denominatio sumitur à potiori parte, quæ esset actus positivus: tum etiam, quia cum negatio sit malignantis naturæ, videtur negare omnem actum positivum; sed hoc est falsum, & contra id, quod asserimus, illam enim diximus esse negativam; ergo &c.

Respondeo negando majorem, ad cujus probationes dicimus, reprobationem sumi directè in ordine ad reprobos, cum autem circa illos nullus in eo signo detur actus positivus, sed mera negatio, ideo tota reprobatio dicitur negativa, ad quod parum refert, quod ipsa negatio sit in se positivè volita, quia hoc non erat absolute necessarium ad talem reprobationem, sed tantum ex perfectione Dei operantis, ut diximus; sicque talis actus solummodò requiritur indirectè, & veluti per accidens in ordine ad effectum reprobandi secundum se, & absolute sumptum. Accedit, quod talis